

Arrest

nr. 205 713 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 april 2018.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat I. FONTIGNIE *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 27 december 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof wordt gehecht aan hun verklaringen met betrekking tot hun recente herkomst. Het beroep dat verzoekers tegen deze beslissing instelden werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen in zijn arrest nr. X van 17 oktober 2017 omdat verzoekers niet ter terechtzitting verschenen zijn en evenmin vertegenwoordigd zijn.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers inzake hun huidige tweede verzoek om internationale bescherming toegeven dat zij gelogen hebben over hun herkomst. Zij stellen dat zij in werkelijkheid van 2009 tot hun vertrek uit Afghanistan in de stad Pul-i-Khomri hebben verbleven en niet in Kampirak. Zij voegen hieraan toe dat zij bedreigd werden door de zoon van generaal Habib en de zoon van Shah Hussein, een commandant bij de politie, die verzoeker zouden gevraagd hebben om met zijn dochters te huwen. Verder stellen verzoekers nog dat Afghanistan onveilig is en houden zij vol door de taliban te worden vervolgd. Ook stellen zij dat zij lid zijn van een religieuze minderheid, de Ismaili en dat zij in die hoedanigheid door gewapende mannen van de mudjahedeen vrezende te worden gedood.

Ter ondersteuning van hun huidig verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers de volgende documenten neer: verzoekers kieskaart en de taskara's van verzoekster en hun dochter R.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Waar verzoekers laten gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van acht dagen, wijst de Raad erop dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.

5.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die hun kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het volharden in hun nieuw afgelegde verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

5.2. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers de asielinstanties intentioneel hebben gepoogd te misleiden. Verzoekers ondernemen geen poging om deze vaststellingen te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, doch beperken zich tot het minimaliseren en vergoelijken daarvan. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie zich te hebben gehouden aan de 'raad' van anderen is geen verschoning. Op een verzoeker om internationale bescherming rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar deze stelt dat verzoekers er niet in slagen om een geloofwaardige verklaring te bieden voor het feit waarom zij niet al in hun eerste verzoek om internationale bescherming verklaarden de laatste jaren voor hun vertrek uit Afghanistan in Pul-i-Khomri te hebben gewoond, temeer zij heden verklaren dat de problemen met de huwelijkskandidaten van hun dochters zich afspeelden in Pul-i-Khomri.

Dat verzoekers op basis van de verklaringen van hun dochters (zij hebben verklaard dat verzoekers tot aan hun vertrek uit Afghanistan in Kampirak hebben gewoond) fouten hebben gemaakt (adm. doss., stuk 7, verklaring meervoudige aanvraag, punt 15), biedt hiertoe geen verschoning. Deze verklaringen van hun dochters konden immers door verzoekers in het kader van hun vorige asielaanvraag gemakkelijk rechtgezet worden, wat zij toen echter niet hebben gedaan. Bovendien kan moeilijk worden aangenomen dat hun dochters 'fouten' zouden maken over waar hun ouders hebben gewoond. De Raad stelt daarenboven nog vast dat de zoon van verzoekers, B.N., in het kader van zijn asielaanvraag duidelijk verklaard heeft dat hij alleen was in Pul-i-Khomri (adm.doss. verzoeker eerste asielaanvraag, stuk14, landeninformatie, gehoorverslag B.N. van 31 november 2016, p.5).

Ook hebben verzoekers in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming geen enkel gewag gemaakt van de heden aangevoerde problemen met de huwelijkskandidaten van hun dochters. Dat zij dit niet durfden te doen omdat ze gelogen hadden over hun recente plaats van herkomst, neemt de Raad niet aan. Opnieuw, op een verzoeker om internationale bescherming rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

In de bestreden beslissing wordt voorts op goede gronden vastgesteld dat de documenten die verzoekers in het kader van hun huidige asielaanvraag neergeleggen ter ondersteuning van hun beweerde verblijf in Pul-i-Khomri, niet volstaan hun nieuwe verklaringen in verband met hun herkomst te staven. Verzoekers benadrukken dat zij een kieskaart hebben neergelegd, maar gaan eraan voorbij dat dit een kaart voor de verkiezingen van 2009 betreft en de commissaris-generaal het ongeloofwaardig acht dat zij geen recentere documenten kunnen neerleggen met betrekking tot hun jarenlange verblijf in Pul-i-Khomri, temeer verzoeker heden verklaart in deze stad een eigen voedingswinkel te hebben gehad (adm. doss., stuk 7, verklaring meervoudige aanvraag, punt 15).

Gelet op voorgaande bieden verzoekers nog steeds geen zicht op waar zij precies allemaal hebben verbleven voor hun komst naar België. Vermits verzoekers geen geloofwaardige verklaringen afleggen met betrekking tot hun recente herkomst uit Afghanistan, kan evenmin enig geloof gehecht worden aan de beweerde problemen met zowel de huwelijkskandidaten als de taliban die zij aldaar zouden hebben gekend.

De algemene verwijzing naar het EASO rapport waaruit moet blijken dat er voor personen die van spionage zijn verdacht, een reëel risico bestaat bedreigd te worden door de taliban, volstaat niet aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

5.3. Aan verzoekers hun Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij afkomstig zijn uit Pul-i-Khomri, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekers geen elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

6. In de mate verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek om internationale bescherming indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (vanaf 22 maart 2018: een beslissing tot niet-ontvankelijkheid).

7. In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 april 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij een aanvullende nota met originele stukken wensen in te dienen waarmee zij hun relaas van hun tweede verzoek om internationale bescherming ondersteunen. Zij lichten toe dat zij aanvankelijk verklaarden afkomstig te zijn van “Kampirak”, omdat dit op hun taskara staat terwijl hun echte plaats van herkomst Pul-i-Khomri is, de plaats waar verzoeker zijn familie ging vervoegen nadat hij terugkeerde van het Verenigd Koninkrijk in 2009. Verzoekende partijen vervolgen dat het toch wel zeer vreemd is dat hun zoon B. die samen met hen in België is toegekomen wel de subsidiaire bescherming heeft gekregen samen met zijn echtgenote en een neef (de zoon van de broer van verzoeker), en zij geen internationale bescherming hebben gekregen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen ter terechtzitting volgende originele documenten met vertaling bijbrengen ter staving van hun (recente) herkomst uit Pul-i-Khomri: een overeenkomst van een huisverkoop, puntenresultaten d.d. 2014 van het elfde leerjaar van het secundair onderwijs van hun dochter R.N.M., een ondernemingsdocument d.d. 2012 uitgaande van het “Gemeentelijke departement voor zoetigheden - provincie Baghlan (stad: Pul-e-Khumri)” over de vestiging van een bakkerij in Bolk Golam Heidar door eerste verzoekende partij, twee belastingsuitgiften d.d. 2013 en 2014 op naam van eerste verzoekende partij bestemd voor de bakkerij gelegen in Golam Heidar, twee facturen d.d. 2014 bestemd voor N.M., de taskara van hun dochter R., de geboorteaktes van verzoekende partijen, een badge uitgaande van de “Independant Election Commission” op naam van eerste verzoekende partij, de kieskaart van eerste verzoekende partij voor de verkiezingen van 2009 in Pul-i-Khomri, de kieskaart van tweede verzoekende partij voor de verkiezingen van 2013 in Pul-i-Khomri, en drie cash deposit

vouchers d.d. 7 oktober 2012, 2 maart 2014 en 29 april 2015. Verzoekende partijen leggen tevens drie onvertaalde originele documenten neer en drie onvertaalde kopieën.

Dient tevens te worden opgemerkt dat de zoon van verzoekende partijen, diens vrouw en een zoon van de broer van eerste verzoekende partij (die, nadat hij van zijn ouders gescheiden raakte aan de Turks-Iraanse grens, mee met verzoekende partijen naar Europa reisde), allen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kregen. De commissaris-generaal achtte het in hoofde van B.N., de zoon van verzoekende partijen, schijnbaar wel voldoende aangetoond dat hij afkomstig is uit de stad Pul-i-Khomri in het district Dahana-e-Ghori gelegen in de provincie Baghlan: *“Uw middelbaar diploma en uw schoolcertificaten bevestigen enkel dat u school liep in Puli Khumri. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit en afkomst uit Dahana-e-Ghori, welke in deze beslissing niet betwist worden.”* (zie beslissing houdende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 januari 2017 in hoofde van N.B. neergelegd door verzoekende partijen ter terechtzitting).

De Raad is van oordeel dat, niettegenstaande verzoekende partijen in het kader van hun eerste verzoek tot internationale bescherming gelogen hebben over hun recente herkomst uit Afghanistan, het Commissariaat-generaal een zorgvuldige analyse had moeten maken van de nieuwe elementen die verzoekende partijen naar voor hebben gebracht in hun volgende vraag voor internationale bescherming. Te dezen ligt de zorgvuldigheidsplicht bij verwerende partij die erin bestaat om te onderzoeken of er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, zelfs wanneer de verzoekende partij in een eerder verzoek om internationale bescherming zijn vrees en afkomst heeft verzonnen. Uiteraard beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid aangaande de bewijswaarde van de aan haar voorgelegde documenten, doch het is aan de verwerende partij om niet alleen de nieuw neergelegde documenten te onderzoeken, maar ook de nieuw afgelegde verklaringen van verzoekende partijen, namelijk dat zij van 2009 tot hun vertrek uit Afghanistan in de stad Pul-i-Khomri gewoond hebben. Verwerende partij heeft hier, gelet op de summiere verklaringen van verzoekende partijen afgelegd bij de Dienst vreemdelingenzaken, geen daadwerkelijk onderzoek naar gevoerd. Mede gelet op de veelheid aan documenten die verzoekende partijen ter terechtzitting hebben bijgebracht ter staving van hun recent verblijf in Pul-i-Khomri en de vaststelling dat de commissaris-generaal de afkomst van hun zoon uit Dahana-e-Ghori niet betwist, wijzigt de Raad zijn standpunt zoals uiteengezet in de beschikking van 16 april 2018.

De bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 januari 2018 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS